

Ziua Limbii Române

31 august

Limba noastră

*Limba noastră-i o comoară
În adâncuri înfundată,
Un şirag de piatră rară
Pe moşie revărsată.*

*Limba noastră-i foc ce arde
Într-un neam, ce fără veste
S-a trezit din somn de moarte
Ca viteazul din poveste.*

*Limba noastră-i numai cântec,
Doina dorurilor noastre,
Roi de fulgere, ce spintec
Nouri negri, zări albastre.*

*Limba noastră-i graiul pâinii,
Când de vânt se mişcă vara;
În rostirea ei bătrânii
Cu sudori sfinţit-au ţara.*

*Limba noastră-i frunză verde,
Zbuciumul din codrii veşnici,
Nistrul lin, ce-n valuri pierde
Ai luceferilor sfeşnici.*

*Limba noastră-i vechi izvoade,
Povestiri din alte vremuri,
Şi citindu-le 'nşirate,
Te-nfiori adânc şi tremuri.*

*Limba noastră îi aleasă
Să ridice slava-n ceruri,
Să ne spuie-n hram şi-acasă
Veşnicele adevăruri.*

*Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii,
Care o plâng şi care o cântă
Pe la vatra lor ţaranii.*

Poezie de Alexei Mateevici (1888-1917)
(primele 8 strofe)

CUPRINS

- 3 ❁ Cu drag de grai românesc
- 4 ❁ Despre limba română
- 5 ❁ În limba ta
- 6 ❁ Sfântul Voievod Ștefan cel Mare
- 8 ❁ Copil iubitor de patrie
- 9 ❁ Avem o țară
- 10 ❁ Eroina de la Jiu
- 12 ❁ Fericiți cei prizoniți pentru dreptate
- 14 ❁ Rugăciunea obștească
- 16 ❁ Știi să mulțumești?
- 18 ❁ Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!
- 20 ❁ Sunătoarea
- 21 ❁ Iertarea
- 22 ❁ Copilul și perele
- 23 ❁ Coroana sau sabia
- 24 ❁ Îndrăzneala cea bună
- 25 ❁ Îndrăzneala cea rea
- 28 ❁ Jocuri pentru minte și inimă
- 30 ❁ Rezultatele la concursuri

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂSTIREA SF. IOAN CEL NOU SUCEAVA

Foto: Părohia Straja II, Petru Palamar,
sihastriaputnei.ro, doxologia.ro, basilica.ro
Telefon: 0747.318.374

REVISTA APARE O DATĂ LA TREI LUNI

Cu drag de grai românesc

A cunoaște, astăzi, una sau, de ce nu, mai multe limbi străine, este un atu pentru orice tânăr. Cum altfel te-ai putea descurca, de unul singur, într-o metropolă europeană pe care dorești să o vizitezi ori unde obții o bursă de studiu, decât folosind ceea ce s-a numit o limbă „de circulație”. Cuvintele, așadar, „circulă”, și „circulă” cu atât mai bine, cu cât nu sunt „granițe”, „frontiere”, de orice fel. Cunoscând temeinic limba lui Shakespeare, de exemplu, poți avea și satisfacția de a putea corecta, din mers, subtitrarea unui film bun ori traducerea unui mesaj, defectuos transpus în limba ta. Ori chiar poți să te amuzi de părțile improvizate ale discursului vreunui „ales” de-al nostru în Parlamentul European, de pildă.

Există, însă, zone ale sufletului uman unde, în ciuda oricăror cunoștințe de vocabular și gramatică străine, numai un anumit fel de cuvinte își au locul. Cu mama, acasă, nu poți vorbi decât în românește. Oricât de bine te-ai descurca în vreo discuție la Paris sau New York. Când îi mulțumești pentru un dar de inimă, ori o vizitezi cu un buchet de flori și un sărut de ziua ei, ar fi ridicol să îi spui „I love you”, deși ar înțelege, poate. Și în străinătate să rezidezi, vremelnice, ori pe totdeauna, copiilor tăi, școliți într-adevăr în limbile țărilor de acolo, le vei vorbi, acasă, în românește. Căci nu știu cum s-ar traduce „Mama ține tare mult la tine”, fără să știrbești din afectivul numai în românește înțeles și simțit al lui acel „a ține” din acest context.

A vorbi românește și a iubi să vorbești așa nu înseamnă să disprețuiești altă limbă ori să o folosești

doxologia.ro

pe aceasta din urmă doar din rațiuni de profit. Ci a te recunoaște în obârșie, a te lega și mai mult, inclusiv prin limbă, de strămoși, de pământ, de durerea și bucuria locului, de istoria lui, de frumusețile lui, de cântul și poveștile lui. Ne recunoaștem ca parte a Europei, dar nu ne lepădăm de țara în care Domnul ne-a rânduit a ne naște. De ce, uneori, atâta dispreț față de ea și ridicare în slăvi a altora, când inima ta poate vibra și românește și în acord și respect cu cele bune și frumoase din alte părți?

Fă-ți, române, din cuvintele frumoase șiraguri de pietre scumpe! Ele te vor înnobila, te vor lumina, te vor înălța! Cântă-ți bucuria și amarul, mărturisește-ți dragostea de copii, de părinți, de semenii, de țară, în dulci cuvinte alinătoare de suflet! Și vorbește-I lui Dumnezeu în graiul tău, care devine, când te ascultă pe tine, și graiul Lui.

† Damaschin Dorneanu

Episcop-vicar al

Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților

Despre limba română

Amfilohie Hotiniul (1735-1800): „Acel ce n-are știință și dragoste pentru patria sa, adică pentru țară și limba-n care s-a născut, săvârșește un păcat deopotrivă de mare ca și cel ce nu-și iubește pe părinții săi.”

Mihail Kogălniceanu (1817-1891): „Patria mea este toată acea întindere de loc unde... se vorbește românește.”

Vasile Alecsandri (1818-1890): „Românul s-a născut poet...”
„Naționalitatea românilor se arată atât în limba și datinile lor, cât și în muzica lor, deosebită de oricare alta.”

Bogdan Petriceicu-Hașdeu (1838-1907): „Limba unui popor se confundă și se identifică cu naționalitatea lui, cu memoria părinților, cu leagănul, cu mama, de unde ea se și numește limbă maternă...”

Mihai Eminescu (1850-1889): „Limba română e unica în Europa care n-are propriu-vorbind dialecte. Pe-o întindere de pământ atât de mare, despărțiți prin munți și fluvii, românii vorbesc o singură limbă.”

Lucian Blaga (1895-1961): „Limba este întâiul mare poem al unui popor.”
„Toți românii anonimi care, de-a lungul secolelor noastre primordiale, au creat limba românească, au colaborat la poezia lui Eminescu.”

Constantin Negruzzi (1908-1868): „În vălmășagul războaielor, în picioarele barbarilor, aruncată prin poziția geografică între nații streine începutului și firii ei, româna nu-și uită mama și surorile; se ține lipită de latină prin gramatică, de italiană și spaniolă prin ziceri, de portugheză prin pronunțare.”

Grigore Vieru (1935-2009): „Fără Limba Română n-aș fi ajuns poet.”
„Limba prezintă rezultatul unui îndelung efort colectiv. Ea este religia poporului. Ne-am creștinat întru Hristos prin ea.”

În limba ta

de Grigore Vieru

*În aceeași limbă
Toată lumea plânge,
În aceeași limbă
Râde un pământ.
Ci doar în limba ta
Durerea poți s-o mângâi,
Iar bucuria
S-o preschimbi în cânt.*

*În limba ta
Ți-e dor de mama,
Și vinul e mai vin,
Și prânzul e mai prânz.
Și doar în limba ta
Poți râde singur,
Și doar în limba ta
Te poți opri din plâns.*

*Iar când nu poți
Nici plânge și nici râde,
Când nu poți mângâia
Și nici cânta,
Cu-al tău pământ,
Cu cerul tău în față,
Tu taci atuncea
Tot în limba ta.*

SFÂNTUL VOIEVOD ȘTEFAN CEL MARE

† 2 Iulie

Măritul Voievod Ștefan cel Mare al Moldovei a domnit între anii 1457-1504. Poporul l-a numit și Cinstit, Bun, Mare și Sfânt. „Bun”, pentru faptele sale de milostenie și iertarea celor greșiți; „Mare”, pentru iscusința cu care a condus țara cu dreptate, întrucât prin el Dumnezeu a pedepsit pe cei lacomi și trădători; „Sfânt”, pentru luptele sale de apărare a întregii creștinătăți, cât și pentru numărul mare de biserici și mănăstiri pe care le-a zidit și înzestrat cu cele necesare spre slava lui Dumnezeu și mântuirea credincioșilor.

Marele Voievod Ștefan al Moldovei a fost fiul binecredincioșilor creștini Voievodul Bogdan al II-lea și Doamna Maria-Marina Oltea. S-a născut la Borzești (județul Bacău). Încă din copilărie a arătat o dragoste deosebită față de țară și credința strămoșească.

Urcarea sa pe tronul Moldovei a urmat după vremuri tulburi de luptă pentru domnie. Pe Câmpia Dreptății a fost întâmpinat de mulțimea poporului, în frunte cu Mitropolitul Teoctist, în ziua de 12 aprilie, anul mântuirii 1457. A domnit, precum știm, 47 de ani, 2 luni și 3 săptămâni, luptând pentru apărarea hotarelor țării și a credinței strămoșești, a întregii creștinătăți, zidind cetăți militare, dar și cetăți ale sufletului, adică multe biserici și mănăstiri. În toate câte le făcea arăta dragoste, dreptate și mărinimie, neuitând nici o clipă pe vitejii oșteni, pe cei săraci și suferinzi, răsplătind și ajutând pe toți cu nețărmurită dragoste părintească.

Deși a fost încercat de numeroase suferințe – rana de la picior căpătată în lupta de la Chilia, moartea a patru copii și a soției, trădarea unor sfetnici și multe războaie – nu și-a pierdut niciodată nădejdea în Dumnezeu, ci și-a purtat crucea vieții sale cu răbdare creștinească, luptând cu dârzenie și neîntrecută iscusință împotriva dușmanilor țării și ai credinței.

Istoria mărturisește că evlaviosul Ștefan Vodă a trăit nu pentru sine, ci pentru țara și credința întregului popor. El aducea mulțumiri și laudă lui Dumnezeu, nu numai atunci când biruia, ci și atunci când era biruit, fiind pentru noi un mare dascăl al pocăinței.

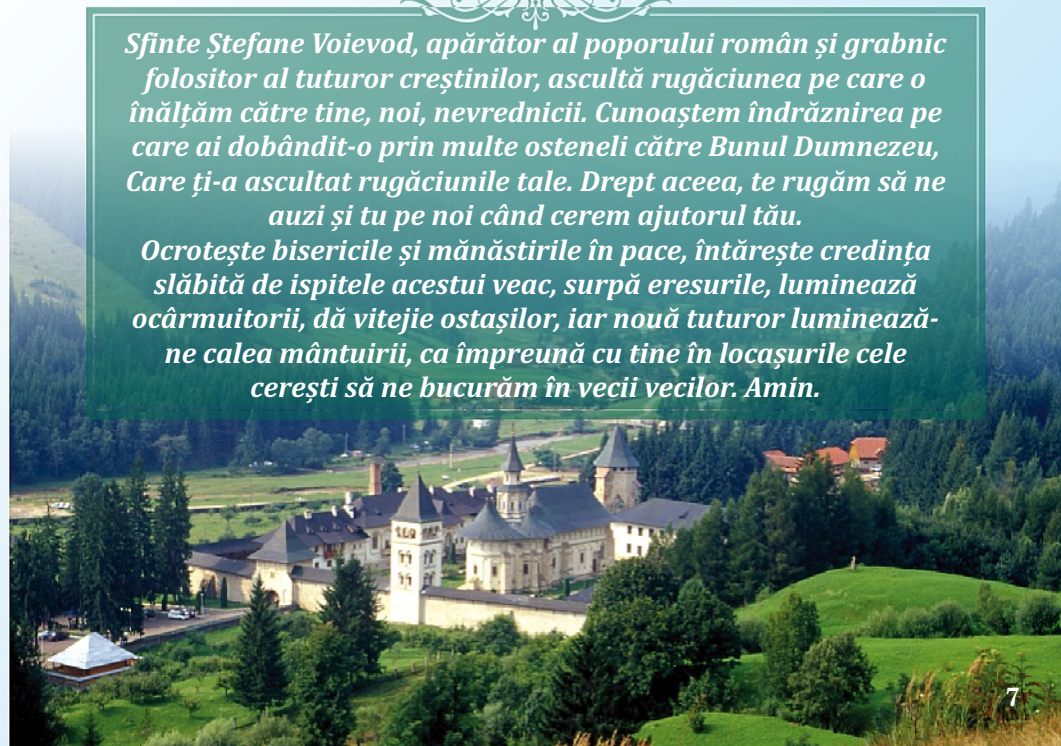
Ștefan cel Mare a pus biruințele în luptele purtate nu pe seama iscusinței sale, ci a voii și puterii lui Dumnezeu. El a fost un om al pocăinței și al rugăciunii, a simțit permanent nevoia să se roage, să se încredințeze, el și familia sa, împreună cu cei vii și cu cei morți, rugăciunilor părinților sfințiți din sfintele biserici ctitorite de el. De altfel, întreaga sa viață a trăit sub povața permanentă a părintelui său duhovnicesc, Sfântul Daniil Sihastrul, căruia i-a arătat toată ascultarea și cinstea cuvenită.

Rugăciune din Acatistul Sfântului Voievod Ștefan cel Mare

Sfinte Ștefane Voievod, apărător al poporului român și grabnic folositor al tuturor creștinilor, ascultă rugăciunea pe care o înălțăm către tine, noi, nevrednicii. Cunoaștem îndrăznirea pe care ai dobândit-o prin multe osteneli către Bunul Dumnezeu, Care ți-a ascultat rugăciunile tale. Drept aceea, te rugăm să ne auzi și tu pe noi când cerem ajutorul tău.

Ocroțește bisericile și mănăstirile în pace, întărește credința slăbită de ispitele acestui veac, surpă eresurile, luminează ocârmuitorii, dă vitejie ostașilor, iar nouă tuturor luminează-ne calea mântuirii, ca împreună cu tine în locașurile cele cerești să ne bucurăm în vecii vecilor. Amin.

Copil iubitor de patrie ...sunt și eu

Patria este locul unde am văzut pentru prima dată lumina zilei, unde am făcut primii pași și l-am mulțumit lui Dumnezeu că mi-a făcut și mie un loc pe acest pământ. Patria ne face frați cu legături puternice, legate cu un tricolor plin de iubire. A fi patriot înseamnă să îți ajuți semenii la nevoie, să lupti alături de ei pentru libertatea țării.

– Maricica Bianca Bejenar, cl. a VII-a

Mă bucur că fac parte din această patrie, deoarece strămoșii mei au luptat până la sânge pentru a o apăra și a păstra libertatea noastră prin religie, credință, steag și limbă. Dovada dragostei, a respectului și admirației de tot ce înseamnă patrie nu se face prin vorbe, ci prin fapte.

– Anda Bengescu, cl. a VII-a

Adeesea oamenii pleacă afară din țară, deși strămoșii noștri au luptat și și-au vărsat sângele pentru ca noi să avem o patrie și un pământ al nostru. Îmi doresc foarte mult să ajung un om important al acestei țări, să o pot sluji cu credință, demnitate și respect, și sunt foarte mândră că am o țară atât de frumoasă și bogată.

– Adelina Iacob, cl. a VII-a

Iubirea față de patrie se traduce printr-o muncă cinstită, prin respectul față de semenii și nu în cele din urmă prin bunătate. Patrie nu înseamnă doar privirea îndreptată spre trecut și prezent, patria înseamnă și viitor.

– Andreea Macoveiciuc, cl. a VII-a

La noi, la români, patriotismul a fost firul care i-a adunat pe toți dintr-o credință, istorie și un neam, dintr-un ideal și o suferință comună. Patria este locul în care fiecare se naște și dorește să rămână pentru tot restul vieții, slujind credința adevărată (ortodoxia), tradițiile, limba și libertatea câștigată cu sângele strămoșilor noștri.

– Denisa Mateiciuc, cl. a VII-a

Patriotismul este un sentiment de dragoste și devotament față de poporul din care faci parte. Fiecare cetățean este conștient de apartenența sa la o națiune; așa cum aparține unei familii, tot așa aparține unei națiuni distincte, determinată prin limbă, credință, istorie și alte însușiri specifice.

– Ana-Maria Rebenciuc, cl. a VII-a

Patriotismul nu înseamnă ură împotriva altor neamuri, ci datoria față de neamul nostru; nu înseamnă pretenția că suntem cel mai vrednic popor, ci străduința să fim un popor vrednic. Patria este locul în care mă simt acasă, este mama, tata sau bunicii; este locul în care te simți egal, vorbești limba maternă, trăiești în tradiție și obiceiuri.

– Ana-Maria Velhiciuc, cl. a VII-a

Îndrumător: profesor George Galan, Școala Gimnazială Dărmănești, jud. Suceava

Avem o țară

Avem o țară unde-au stăpânit odată
Vitejii daci, bărbați nemuritori.
Și unde stau de veacuri laolaltă,
Izvoare, văi și munți cu fruntea-n zări.

Avem troițe sfinte, altare și icoane,
Și candelii ard cu mii de pâlpâiri;
Avem atâtea lacrimi și prigoane
Că ne e plin pământul de martiri.

Avem la Putna, Sfânt și viu cu duhul,
Pe cel ce-a stat Ortodoxiei scut;
Și azi de-l vom chema să-nfrâng-apusul,
Va răsturna cinci veacuri de pământ.

Avem pe Brâncoveanu pildă tare,
Căci pruncii lui sub sabie-au căzut;
Ca să păzească fără de schimbare
Credința dreaptă-n care s-au născut.

Avem Ardealul sfânt, pământul răstignirii,
Cu tunuri sfârtecat de cel viclean;
Avem ierarhii sfinți, pe Iancu și martirii,
Pe Horia tras pe roată pentru neam.

Azi iarăși te-au suit vrăjmașii tăi pe cruce,
Ardeal cu trei culori împodobit;
Scriind deasupra vina ta cu sânge,
Acea că ortodoxia ai iubit.

Avem un Rai de sfinți în temniți dați la moarte
Și aruncați în groapă neștiuți;
Dar astăzi dând pământul la o parte
Ies moaște sfinte-n zeghe grea de deținuți.

E jertfa lor de veacuri mărturia
Ce strigă din morminte pân' la noi:
Să apărăm cu râvnă Ortodoxia
Și-acest pământ, de Sfinți și de eroi!

de Radu Gyr

EROINA ***de la Jiu***

Dintre miile și miile de fapte săvârșite de români în Primul război mondial – război greu și îndelung, pe care am fost nevoiți să-l purtăm ca să înfăptuim Unirea cea Mare – am să vă povestesc despre o fată nespus de vitează, pe numele ei **Ecaterina Teodoroiu**.

Aceasta s-a născut la data de 16 ianuarie 1894, în satul Vădeni, astăzi cartier în componența municipiului Târgu-Jiu, într-o familie de țărani săraci, cu opt copii, fiind iubită atât de familie cât și de către întreaga comunitate pentru bunătatea și cumințenia ei.

Prima participare a ei la viața militară a fost consemnată în anul 1913, când deși era elevă în anul V de liceu, s-a înscris în Asociația cercetașilor români.

După intrarea României în război, Ecaterina a fost întâlnită adesea la spitalul din Târgu Jiu, acordând îngrijire soldaților răniți, printre care s-a aflat și fratele ei mai mare, sergentul Niculaie.

După moartea fratelui ei, Ecaterina a hotărât să participe pe front ca soldat activ, pentru a-și apăra țara și pentru a-și răzbuna fratele, solicitând a fi înrolată chiar în compania fratelui ei. Deși inițial a fost refuzată, spunându-i-se că locul ei este în spital, la insistențele ei, comandanții au acceptat.

Cu arma pe care o purtase și Niculaie, a pornit la luptă, cu toate că pe atunci nu se auzise încă de femeii soldat. A dat dovadă de mult curaj pe câmpul de luptă cu nemții la Podul Jiului. Dar puhoiul dușmanilor i-a silit pe români să se retragă. În timpul retragerii soldații noștri dădeau lupte zi și noapte, ca să-i întârzie cât mai mult pe năvălitori. În una din aceste bătălii, pe înserate, pe o vreme ploioasă, soldatul Ecaterina Teodoroiu cade

prizonieră. Toți au crezut că nemții o vor ucide. Și poate chiar așa s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut credință în ocrotitoarea sa, Sfânta Muceniță Ecaterina, a cărei iconiță, primită în dar de la fratele ei Niculaie, o purta la piept, și dacă n-ar fi fost înzestrată de Dumnezeu cu curaj și cu o voință mai tare decât oțelul.

Fiind escortată de un sergent neamț, care o ducea spre comandantul lui, Ecaterina, trecând pe lângă un neamț mort, s-a aplecat, a smuls de la brâu lui un revolver și, fulgerător de repede, l-a îndreptat asupra sergentului, în acest fel luându-l ea prizonier. L-a dus la comandantul batalionului și, acolo, prizonierul neamț a spus că ai lui se pregătesc să-i atace pe români cu un tren blindat. Știrea aceasta a fost de mare preț, ajutându-i pe ai noștri să se poată retrage cu cât mai puține pierderi. Pentru fapta aceasta camarazii ei au numit-o „*Eroina de la Jiu*”.

Dar într-o bătălie din acele zile necuprins de grele, Ecaterina Teodoroiu a fost rănită de o explozie, la ambele picioare. În ciuda cumplitelor dureri, a vremii de iarnă și a năvălitorilor care îi urmăreau pe ai noștri și pârljeau țara, fata soldat a ajuns până la un spital din Iași și, fiind îngrijită de doctori, s-a vindecat.

Pentru faptele sale de curaj, a fost decorată în martie 1917, mai întâi de organizația de cercetași cu „Virtutea cercetășească” de aur, iar apoi prin decret regal cu „Virtutea militară” clasa a II-a. A fost vizitată personal de regina Maria la spital, care i-a conferit decorația și a înaintat-o în gradul de sublocotenent. Apoi Ecaterina iar a plecat pe front să lupte pentru țară. Încurajați de exemplul Ecaterinei, care era mereu în fruntea plutonului, soldații români rezistau atacului crunt al inamicului.

În vremea bătăliei de la Mărășești, conducându-și cu îndrăzneală plutonul, a săvârșit și alte fapte vrednice de laudă. A căzut însă lovită de un glonț dușman, la data de 22 august 1917. S-a stins îndemnându-și soldații să lupte, până la alungarea dușmanului din țară.

A fost înmormântată cu paradă militară pe 23 august 1917, în valea Zăbrăuciorului. La patru ani de la moartea sa, în 4 iunie 1921, osemintele acesteia au fost deshumate și transportate la Târgu Jiu, unde, pe 9 iunie, au fost depuse într-un mausoleu din centrul orașului.

Faima Ecaterinei Teodoroiu s-a răspândit în întreaga țară. Toți o iubeau și-i laudau faptele. Ea se numără printre româncele care și-au dat viața pentru libertatea și unitatea țării noastre, România, de aceea o cinștim și noi, cu toții, ca pe o martiră a neamului românesc.

Prof. Lucian Dimitriu

Fericiți cei prizonieri pentru dreptate

Joi seara. Săptămâna Patimilor. „Denia celor Douăsprezece Evanghelii” abia se sfârșise și părintele Ioan, laolaltă cu întreaga sa familie, se îndrepta agale spre casă, fără a scoate aproape nici un cuvânt, continuând parcă atmosfera din biserică. Slujba fusese lungă, mai lungă decât cele din zilele anterioare și cu siguranță mai plină de profunde trăiri decât acestea din urmă. Tăcută și ea, fiica cea mare a părintelui îl apucă de braț și merseră așa câțiva zeci de pași, până consideră că a venit momentul să-l întrebe:

– Tată, am auzit la un moment dat, la una dintre Evanghelii, două cuvinte ale Lui Hristos către ucenici. Parcă ar fi încercat să-i înfricoșeze spunându-le că El i-a ales pe ei din lume, de aceea îi urăște lumea și că dacă pe El l-au prigonit și pe ei îi vor prigonii...

– Văd că ai fost foarte atentă și mă bucur! Cuvintele acestea, Hristos le spune în *Evanghelia după Ioan*, capitolul 15. Draga tatii, dacă citim mai departe în Noul Testament, la începutul capitolului următor spune ceva și mai înfricoșător: „vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu” (Ioan 16,2).

– De ce le-a spus Domnul astfel de cuvinte? Nu prea înțeleg!

– Rostul lor nu este acela de a-i speria, ci de a-i pregăti, atât pentru vederea Sfintelor Sale Pătimiri, cât, spun eu, mai cu seamă pentru

lucrarea apostolică ce avea să urmeze în curând. La fel cum lucrarea Sa în lume nu se sfârșea pe Golgota, ci continua prin Înviere și Înălțare, tot așa și misiunea Sfinților Apostoli și a urmașilor acestora, slujitorii sfințiți ai Bisericii, va birui și prigoana, și ascuțișul sabiei, și moartea. Draga mea, dacă tot am vorbit în ultima vreme despre *Fericiri*, adu-mi aminte, ce spunea cea de-a opta dintre ele?

– „*Fericiți cei prizonieri pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor*” (Matei 5, 10). Ceea ce nu înțeleg este faptul că toate celelalte *Fericiri* privesc pe toți creștinii, din toate timpurile, ori aceasta privește parcă doar pe mucenici, pe martiri și nu pe cei din ziua de azi.

– Oare așa să fie, în lumea de azi au încetat prigoanele? Îți aduci aminte când am vizitat Memorialul de la Sighet? Sau Râpa Robilor de la Aiud, unde ne-am închinat moaștelor mucenicilor din perioada comunistă? Apoi sunt multe țări în care creștinii sunt și astăzi uciși pentru credința lor. Pe de altă parte, poate ar trebui să te gândești la un cuvânt al părintelui Arsenie Papacioc, trecut și el prin temnițele comuniste: „*Prigoana a și venit! Din momentul în care te-ai creștinat (botezat), trebuie să știi că a început prigoana*”. Întreaga ta viață ești dator să mărturisești pe Dumnezeu prin bunătate, credință dreaptă, răbdare și toate celelalte virtuți, chiar dacă uneori ai de suferit din pricina aceasta. În niciun caz nu trebuie să te temi să mărturisești pe Hristos și pe Biserica Sa prin faptele tale cele de zi cu zi. „*Să știți și să credeți că mica turmă a lui Hristos este de neînvins, ei nu are ce-i face nimeni, ea nu se teme de nimic, fiindcă știe și păzește totdeauna marile cuvinte ale lui Hristos: «voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui»* (Matei 16,18)”, spunea un alt mărturisitor, Sf. Luca al Crimeei. La rândul său, Sfântul Apostol Petru spune: „*Căci e mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să pătimiți făcând cele bune, decât făcând cele rele*” (I Petru 3,17).

– Îți mulțumesc pentru că ai avut răbdare cu mine încă o dată și mi-ai lămurit atâtea idei, atâtea gânduri care mă nedumureau. Sărut-mâna, tată!

Preot prof. Cosmin Cîrlionu, Suceava

*Fericiți cei prizonieri pentru dreptate,
că a lor este împărăția cerurilor.*

(Matei 5, 10)

www.sihastriaputnei.ro

Rugăciunea obștească

În fiecare Duminică sau zi de sărbătoare, Dumnezeu ne așteaptă să ne întâlnim cu El în rugăciune la sfintele Sale biserici. El este pretutindeni și trebuie să ne rugăm neîncetat, așa cum ne învață Sfântul Apostol Pavel. Și totuși, de ce este mai important să mergem Duminica și sărbătorile la biserică?

Prin rugăciune intrăm în legătură, în comuniune cu Dumnezeu. Sfântul Ioan Gură de Aur, precum și Sfântul Grigorie de Nissa ne învață că rugăciunea este „*vorbire adresată lui Dumnezeu*” sau „*Convorbire cu Dumnezeu*”. Rugându-ne, căpătăm înțelepciune, care ne ajută să înțelegem voia lui Dumnezeu. Făcută acasă în fața icoanei, este rugăciune particulară, recomandată de însuși Mântuitorul: „*Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție*” (Matei 6,6). Făcută la biserică, împreună cu toți credincioșii, este rugăciune publică sau liturgică, și se mai numește *rugăciune obștească*. Acest fel de rugăciune este făcută împreună cu slujitorii sfințiți ai bisericii, la vremea și rânduiala stabilită, în numele Bisericii și din porunca ei. La acest mod de adresare lui Dumnezeu avem îndemnul Mântuitorului: „*dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor*” (Matei 18,19-20). Cu alte cuvinte, unindu-ne în rugăciune obștească avem certitudinea că Mântuitorul este în mijlocul nostru iar

cererile noastre vor fi ascultate de Tatăl Ceresc. Puterea rugăciunii sau starea necesară săvârșirii acesteia diferă, însă comuniunea în care se află credincioșii adunați la rugăciune în biserică face ca râvna unora să suplinească lipsurile altora.

Referindu-se la cei plecați dintre cei vii, Sfântul Teofan Zăvorâtul ne spune că: „*rugăciunea pentru cei adormiți este puternică fiindcă e obștească, fiindcă vine din partea întregii Biserici*”. Rugăciunea de unul singur – arată Sfântul Paisie Aghioritul – este pregătitoare pentru cea obștească: „*Rugăciunea obștească poate fi inferioară din punct de vedere calitativ față de cea pe care o faci singur [...]. Însă din punct de vedere al puterii este superioară, pentru că se roagă toți, împreună, iar într-un loc rugăciunea are mai multă putere, în alt loc mai multă căldură sufletească... Așadar, în aceste două-trei ceasuri în care se face slujba, trebuie să fii și tu acolo în biserică, ca să te rogi împreună cu ceilalți*”. El îi îndemna mereu pe cei cu care discuta să meargă la biserică, ca să se sfințească: „*Chiar și numai să cugete cineva că intrând în Biserica lui Dumnezeu, intră în Casa lui Dumnezeu, iar acolo primește dumnezeiescul Har și se sfințește, și este de ajuns să se cutremure. În biserică suntem împreună cu Hristos, cu Maica Domnului, cu sfinții. Aici ni se dă posibilitatea să trăim Tainele. Aici se jertfește Hristos pentru noi și ne dă Trupul și Sângele Său.*”

Așadar, rugăciunea de obște este proprie creștinismului și împreună cu rugăciunea particulară nu se exclud ci se completează. „*Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea*” (Psalmi 33,1). Este mai importantă însă rugăciunea de obște deoarece aceasta ne face să simțim în sufletul nostru armonia și comuniunea dintre noi. Acest lucru îl afirmăm atunci când rostim *Crezul* și mărturisim credința în Biserica sobornicească. La biserică ne rugăm pentru noi, însă facem și rugăciuni pentru toți binecredincioșii creștini de pretutindeni, pentru conducătorii țării, ai orașelor și ai satelor, pentru armată, pentru cei ce nu sunt prezenți. Ne rugăm pentru toată lumea și pentru unirea tuturor, dându-ne astfel seama că mântuirea nu este posibilă decât în comuniune. Deci răspunsul la întrebarea de la început este următorul: mai important decât rugăciunea particulară este să mergem Duminica și sărbătorile la biserică, fiindcă la Sfânta Liturghie participă în chip nevăzut întreg cerul, inclusiv îngerii.

Prof. Irina Curalariu, Suceava

A te ruga singur și pentru sine este întocmai cu a mânca de unul singur, fără să-ți pese de foamea altor oameni.

~ Sfântul Nicolae Velimirovici ~

Știi să mulțumești?

În ziua de azi uităm foarte ușor să mulțumim pentru lucrurile mărunte. Trăim într-o lume în care vrem totul acum și credem că totul ni se cuvine. Răspunde sincer la întrebările de mai jos, încercuind varianta care ți se potrivește:

1. Sora ta mai mică vine și îți aduce un buchețel de flori din grădină:

- a) O cerți pentru că a distrus florile din grădină;
- b) Iei florile și le pui în apă;
- c) Îi mulțumești pentru ce ai primit și mergeți să culegeți și pentru mama.

2. Tocmai ai reușit să faci cel mai frumos castel din cuburi, ești foarte bucuros, dar sora ta l-a dărâmat.

- a) Începi să plângi și fugi la mama să o spui că iar ți-a stricat jocul;
- b) Îi mulțumești lui Dumnezeu că ai o soră cu care te poți juca, chiar dacă uneori te mai necăjește;
- c) O împingi deoparte, pentru că ești foarte supărat că ți-a stricat castelul.

3. Azi a fost o zi grea. Ai căzut la ora de sport și acum ai mâna în ghips:

- a) E incredibil ce s-a întâmplat! Un coleg te-a împins când alergați, iar în cădere ți-ai fracturat mâna;
- b) Îi mulțumești lui Dumnezeu că nu e nimic mai grav;
- c) Abia aștepti să mergi din nou la sport, să faci la fel colegului care te-a împins.

4. Prietena ta cea mai bună te roagă să o ajuți urgent cu ceva important. Îi spui că poate să vină la tine. Când ajunge, te găsește ocupată cu niște musafiri:

- a) Îi rogi pe musafiri să te scuze câteva minute, ca să-ți poți ajuta prietena;

- b) Îi spui că nu mai poți să o ajuți acum, pentru că între timp au venit niște musafiri importanți;
- c) Îi spui să te aștepte până pleacă musafirii, apoi ai să o ajuți.

5. Azi ai fost în excursie la mănăstiri cu clasa ta:

- a) A fost o zi minunată și le mulțumești părinților când ajungi acasă și lui Dumnezeu la rugăciunea de seară;
- b) Când ajungi acasă, mergi direct să dormi, pentru că ești foarte obosit;
- c) Nu crezi că vei mai merge, e foarte obositor și nu se merită.

6. Ai primit azi cadou telefonul pe care ți-l doreai de mult:

- a) Începi să te joci și să testezi toate aplicațiile;
- b) Ești supărat, pentru că, de când aștepti, au apărut modele noi mult mai performante;
- c) Îi îmbrățișezi pe părinți și le mulțumești, pentru că știi câte eforturi au făcut pentru asta.

7. Ce faci când mergi la biserică duminica la Sfânta Liturghie?

- a) Te joci în curte cu alți copii, îți place să alergi, să te distrezi cu ei;
- b) Te închini și mulțumești lui Dumnezeu pentru tot ce primești în fiecare zi;
- c) Stai lângă mama ta și aștepti bomboanele de după împărtășanie.

întrebare răspuns	1	2	3	4	5	6	7
a	1	2	2	3	3	2	1
b	2	3	3	1	2	1	3
c	3	1	1	2	1	3	2
total							

7-11 puncte:

Îți propun un exercițiu pentru săptămâna aceasta: găsește motive pentru a mulțumi chiar și pentru lucruri mărunte, cum ar fi că poți merge, respira, mânca, auzi, și pentru părinți, bunici, prieteni și tot ceea ce te înconjoară. Ai să vezi că reușești și vei simți ce bine e să mulțumești. Dacă nu reușești continuă să încerci, deoarece cei din jurul tău te iubesc chiar dacă tu nu vezi tot timpul aceasta.

12-16 puncte:

A mulțumi este ceva ce îți este familiar, dar sunt anumite momente când crezi că totul ți se cuvine, pentru că ești cuminte și ascultător. Încearcă să găsești partea bună în tot ce ți se întâmplă.

17-21 puncte:

A mulțumi chiar și pentru lucrurile mărunte este pentru tine un fel de a fi, tot timpul găsești motive pentru a mulțumi lui Dumnezeu și celor din jurul tău pentru cele care ți se întâmplă. Continuă să fii bun și vei vedea cum și cei din jurul tău vor fi ca tine.

Test de profesor psiholog Alexandra Hlade, Suceava

„Orice ați face, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu-Tatăl.”

(Coloseni 3,17)

„Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus, pentru voi.”

(I Tesaloniceni 5,18)

Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!

În ziua în care Domnul a înmulțit cele cinci pâini și cei doi pești și cu acestea a hrănit cinci mii de bărbați, femeile și copiii care erau cu ei, le-a cerut

ucenicilor să intre în corabie și să treacă de cealaltă parte a lacului, pentru ca El să rămână singur pentru a se liniști. Apoi El a urcat pe muntele din apropiere pentru a se ruga, după cum Îi era obiceiul.

Ucenicii au urcat în corabie și au pornit spre malul opus. Era spre seară. Toate erau liniștite și senine. Pluteau acum spre Tiberiada. Se aflau în mijlocul lacului. Ora era 3 după miezul nopții. Atunci a izbucnit dintr-odată o furtună, o furtună de vânt în întunericul beznă. Corabia se clătina ca o coajă de nucă deasupra valurilor involburate. De această dată însă nu mai era Hristos alături de ei, ca altădată, pentru a-l cere ajutorul. Ucenicii se osteneau în zadar. Erau în primejdie.

Domnul era pe munte și Se ruga. Însă, prin atotcunoașterea Sa, pe care o avea, Îi vedea pe ucenici pe mare cum se primejduiau. Și, desigur, nu i-ar fi lăsat singuri...

La un moment dat, ucenicii Domnului au zărit în bezna acelei nopți furtunoase statura unui om care se apropia de ei. Se plimba pe mare, drept, ca și cum aceasta ar fi fost uscat! Se îndrepta spre corabia lor. Ucenicii s-au speriat foarte tare. Ce putea fi? La nimic bun nu se puteau gândi în acele momente. Sufletul lor era stăpânit de impresii stranii.

Pare a fi o nălucă, își spuneau. Au scos un strigăt de teamă. Însă dăduseră greș! Era Domnul, Învățătorul lor iubit, Care din dragoste și grijă pentru ei se afla în apropiere. Iată, acum le vorbește:

– *Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!*

Ucenicii s-au liniștit. Vocea cunoscută a Domnului și dragostea Sa i-a încredințat că este El.

Totuși, Sfântul Apostol Petru, care era cel mai sprinten și mai curajos dintre toți ucenicii, a îndrăznit mai mult. A zis:

– *Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.*

– *Vino!*, i-a zis Domnul.

Atunci Sfântul Apostol Petru îndată a ieșit din corabie și a mers pe apă! Da, umbla și el pe valuri, precum Domnul, deoarece Domnul dăduse poruncă.

Dar auzind dintr-o dată vântul care sufla furios în jurul său, s-a temut, pierzându-și încrederea în Hristos. Atunci a început să se clatine. Era cât pe ce să se scufunde. Și a strigat:

– *Doamne, scapă-mă!*

Atunci Hristos întinzându-i mâna, l-a apucat și i-a zis:

– *Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?*

Ținându-l, au intrat în corabie. Și îndată furtuna a încetat.

Toți cei care erau în corabie și au văzut toate aceste întâmplări minunate, au căzut în genunchi și s-au închinat lui Hristos. Și au spus cu multă uimire:

– *Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.*

Adaptare după Sfânta Evanghelie după Matei, 14, 22-33

Sunătoarea Știați că ...?

Sunătoarea, numită și *pojarniță*, este o plantă medicinală cu o largă utilizare încă din antichitate. Este răspândită pe pășuni, prin grădini sau la marginea drumurilor, dar mai ales în zonele deluroase însorite.

O putem recolta în zilele cu soare, la amiază, din luna iunie până la sfârșitul lunii august. Se recoltează tăind vârful ramurilor înflorite, cu grijă pentru a nu o smulge din rădăcină. Se lasă la uscat la loc umbrit și răcoros, cel puțin o lună, de preferat sub formă de mănunchiuri atârinate cu florile în jos.

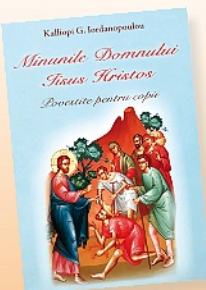
Ceaiul de sunătoare se prepară ca o infuzie. La o cană de apă fierbinte se pune o lingură de flori, apoi se lasă acoperit 10-15 minute. Când ceaiul se mai răcește, se poate îndulci cu miere. Ceaiul de sunătoare este benefic pentru:

- funcționarea normală a stomacului și intestinelor, susținerea funcțiilor ficatului, reducerea crampelor intestinelor, reducerea diareei, stimularea producerii și eliminării de bilă, purificarea sângelui;
- ameliorarea depresiilor, a durerilor de cap, indispoziției și nervozității, reducerea stresului, îmbunătățirea calității somnului;
- ameliorarea inflamației gâtului sau a gingiilor;
- îngrijirea tenului iritat, uscat, ridat; dezinfectarea micilor tăieturi sau arsuri ale pielii.

Farmacist Adriana Horia

Căutând Înțelepciunea ...

Cartea „*Minunile Domnului Iisus Hristos*”, apărută la Editura Egumenița, povestește pentru copii minunile prin care Domnul nostru Iisus Hristos și-a arătat dragostea, înțelepciunea și puterea Sa nemărginite, cât a fost pe pământ. Întreaga Sa viață a fost minunată. De câte ori cei din preajma Sa nu și-au arătat marea lor uimire față de cele săvârșite de El! Această uimire, admirație, teamă pe care o simțeau în fața atotputerniciei Domnului, în fața înțelepciunii și dragostei

Iertarea

Iertarea este mișcarea sufletului prin care descoperim, pe de o parte, că avem nevoie să primim și să oferim iertare, dar că nu știm și nu putem s-o facem și, pe de altă parte, că nu e nevoie decât să o cerem de la Dumnezeu. Iertarea este dragoste, iertarea este mila lui Dumnezeu trecută în mine, pe care eu o trec aproapelui

meu sau celui care m-a rănit sau mie, și zic: „*Doamne, vino Tu și iartă!*”. „*Numai Dumnezeu iartă!*”, spun atât de bine, dar fără să știe bine ce spun, mulți din cei ce refuză să ierte... Ei mărturisesc jumătate din taina iertării. Cealaltă jumătate este faptul că Dumnezeu nu iartă undeva, ci în sufletul omului.

Iertarea este lucrarea lui Dumnezeu în om, atât pentru a-i oferi iertarea pentru păcatele proprii, cât și pentru a-i oferi puterea de a ierta celor care i-au greșit lui. E aceeași lucrare. Da, iertarea se cere și când dorim să o acordăm cuiva. Uneori poate fi foarte simplu. Iată, în fiecare seară, înainte de a ne duce la culcare, putem spune o rugăciune în patru pași: **1: „Doamne, îți mulțumesc și Te binecuvântează pentru că astăzi...”** – și să spunem ce motive avem să-l mulțumim și să-L binecuvântăm pe Dumnezeu pentru ziua respectivă. **2: „Doamne, ajută-mă să iert cum ierți Tu, vino Tu în mine și iartă pe...”** – și spunem numele celor pe care avem a-i ierta pentru ziua respectivă, care ne-au greșit nouă în ziua respectivă, mai mult sau mai puțin. Chiar dacă ni se pare că nu este important, să iertăm orice privire sau orice strâmbătură pe care ne-o amintim, pentru că asta înseamnă că ne-a rănit puțin și că este nevoie să iertăm. **3: „Doamne, iartă-mă pe mine pentru că...”** – și aici ne amintim tot ce am greșit în fața lui Dumnezeu și a aproapelui. **4: „Doamne ajută-mă ca mâine...”** – și spunem ce dorințe avem noi pentru mâine, punem în fața Domnului toată dorirea noastră. Și, seară de seară, această rugăciune ne va obișnui să trăim într-o relație vie cu Dumnezeu, zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, pentru că orice clipă fără Dumnezeu este iad și suferință.

Monahia Siluana Vlad, *Meșteșugul bucuriei*, Editura Doxologia

Sale, când făcea minuni, îi făcea să înțeleagă că Domnul Iisus Hristos era Cel pe care omenirea îl aștepta, că era Mesia. Văzând nemărginitele minuni ale Domnului și desfătându-se de darurile iubirii Sale față de oamenii îndurerați, au dat mai multă atenție învățăturii Sale dumnezeiești. Astfel, se deschidea pentru ei calea spre Împărăția Cerurilor...

Copilul și perele

În timp ce mergea pe un drum, un copil a văzut într-o grădină un pom frumos, de crengile căruia atârnau niște pere mari și zemoase de-ți lăsa gura apă.

Văzând că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Ce-ar gusta și el câteva, doar așa, de poftă! Dar până la pom trebuia să treacă de un gard înalt și de o băltoacă mare. A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învârtit, dar, îmboldit de poftă, și-a zis: "Fie ce-o fi!", și s-a cățărat pe gard. Cu greu a reușit să-l sară, dar și-a agățat haina în gard. Acu, ce să mai facă! Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, supărat nevoie mare, a uitat de băltoaca plină cu noroi și s-a afundat în ea până la glezne.

Când, în sfârșit, a ajuns la pom și a luat câteva pere, a văzut că mai toate erau viermănoase, mâncate de păsări sau insecte sau răSCOapte, de nu prea avea cu ce-și astâmpăra pofta.

—Pentru ce m-am zbatut?! Haina mea cea bună e ruptă, papucii și pantalonii murdari! Mai lipsește să mă fugărească stăpânul grădinii... Oare a meritat?

Sunt oameni care muncesc fără tihnă ca să aibă mai mult. Alții, însă, fură și înșeală și își atrag astfel osândă.

Cel mai bogat om este cel care se mulțumește cu ce are.

(Sfântul Grigorie Teologul)

Coroana sau Sabia

Demult, un mare împărat a vrut să încerce înțelepciunea copilului său, moștenitorul tronului, și a așezat pe o masă coroana și sabia lui. Chemându-și fiul, i-a cerut să se gândească bine și să aleagă ce îi este mai de folos în viață. Băiatul a ales sabia.

— De ce tocmai sabia?, l-a întrebat regele.

— Pentru că prin sabie pot câștiga și păstra coroana.

— Așa este, fiul meu, ai facut o alegere bună! Însă, ține minte, la fel este și calea pe care trebuie să o urmeze în viață fiecare om, fie el rege sau țaran de rând: Calea Crucii, a jertfei, a dăruirii de sine. Crucea este singura armă pe care o poți folosi în viață în războiul de toată vremea, războiul nevăzut cu ispitele, cu neputința și cu tine însuși. Credința înseamnă luptă. Tu ai sabia prin care poți cuceri și păstra coroana, însă Crucea o avem cu toții și numai prin ea putem primi și păstra Cerul în sufletele noastre. Să nu uiți asta, fiul meu!

Mai mare decât toate virtuțile este dreapta socoteală, care e împărăteasă și virtutea virtuților.

(Sfântul Ioan Damaschin)

Îndrăzneala cea bună

Fiecare dintre noi, cei care trăim pe acest pământ, avem deja un mare și neprețuit dar: *viața*.

Fișec este să ne întrebăm: de ce am primit tocmai eu acest dar? Care este valoarea lui? Ce potențial am eu ca să valorific acest dar? Dacă ne-am răspunde sincer la aceste întrebări, ne-am da seama cât de valoroși suntem fiecare dintre noi și cât de importanți suntem în planul lui Dumnezeu. Însă, în lumea aceasta căzută și îndepărtată de Dumnezeu, este greu să găsim răspunsurile adevărate. Dar nu suntem singuri. Tatăl nostru Cel ceresc L-a trimis în lume pe Fiul Său, Iisus Hristos, pentru a ne lumina în această privință, pentru a ne arăta modelul și calea de urmat. El însuși S-a făcut pentru noi *Cale*, după cum ne mărturisește: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14,6).

Iisus este chipul de Om după care trebuie să ne modelăm, iar acest lucru nu-l putem face decât prin El și urmându-L pe El. La Judecata de Apoi se vor mântui acei oameni în care Mântuitorul își va recunoaște chipul Său.

Cât a trăit pe pământ, Fiul lui Dumnezeu Întrupat a învățat, a făcut multe minuni, dar nu ne-a mântuit prin acestea, ci prin jertfa Sa pe Cruce. Prin urmare, Crucea este esențială în viața creștinului. Iar crucea noastră este orice greutate și necaz pe care îl ducem cu răbdare și încredere în Dumnezeu. Așadar, să nu ne înspăimântăm de Cruce, să nu ne simțim nefericiți când avem necazuri, ci să le privim creștinește ca pe niște oportunități de mântuire. *Sfânta Scriptură* ne spune că „*prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 14,22) și „*prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre*” (Luca 21,19). Să nu judecăm lumește lucrurile, zbatându-ne cu disperare ca niște naufragiați. Hristos Cel Atotputernic este la cârma corabiei noastre! De ce să ne temem?

Plin de încredere și nădejde în Dumnezeu, proorocul David exclamă: „*Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa?*” (Psalmi 26,2). Noi suntem fricoși și speriați de multe ori tocmai pentru că uităm de Dumnezeu și de poruncile Lui, sau apelăm la El doar la urmă, după ce ne-am agitat cu necredință în fel și chip.

Mântuitorul ne-a avertizat și ne-a încurajat în același timp spunându-ne: „*Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni*” (Ioan 15,20) și „*În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea*” (Ioan 16,33).

Aceasta este îndrăzneala cea bună: în orice încercare să te ții de mâna Celui ce a biruit lumea.

Îndrăzneala cea rea

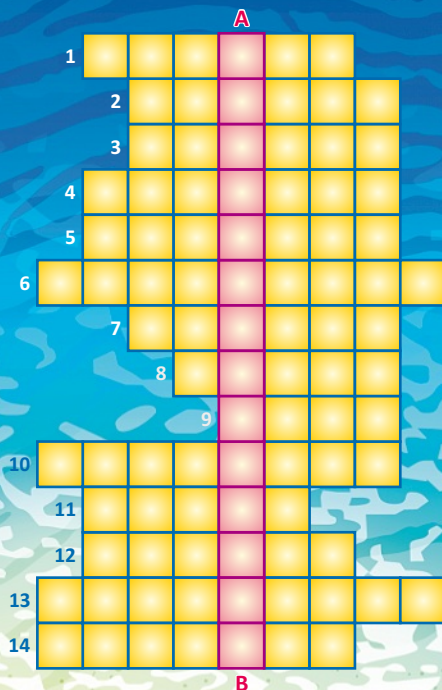

„Împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea.” (Matei 11, 12)

Meserii din Sfânta Scriptură

Dacă vei găsi cuvintele lipsă din citatele de mai jos și apoi le vei transcrie în rebus la poziția indicată de numere, vei putea descifra pe verticala A-B cum i-a numit Iisus Hristos pe ucenicii săi (Luca 5,10).

1. „Și au venit la El, în, orbi și schiopi și i-a făcut sănătoși.” (Matei 21,14)
2. „Simon-Petru s-a suit în corabie și a tras la țărm, plină de pești mari” (Ioan 21,11)
3. „Și văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele că erau necăjite și răătăcite ca niște oi care n-au” (Matei 9,36)
4. „Și umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând mrejele în mare, căci ei erau” (Marcu 1,16)
5. „El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din, a mers pe apă și a venit către Iisus.” (Matei 14,29)
6. „Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altulul.” (Ioan 4,37)
7. „mergând la mare, aruncă și peștele care va ieși întâi, ia-l!” (Matei 17,27)

8. „Și făcând ei aceasta, au prins multe mare de, că li se rupeau mrejele.” (Luca 5,6)

9. „nu areul putere peste lutul lui, ca din aceeași frământătură să facă un vas de cinste, iar altul de necinste?” (Romani 9,21)

10. „Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu esteul.” (Ioan 15,1)

11. „Nu te teme, mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.” (Luca 12,32)

12. „Zis-a lor Iisus: Umpleți cu apă.” (Ioan 2,7)

13. „Ce voiește, oare, să ne spună acest de cuvinte?” (Faptele Ap. 17,18)

14. „Precum nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15,4)

Era vameș dar Iisus
La credință l-a adus,
Fu apostol lui Hristos
Și-ntâiul evanghelist.

(Matei)

Pe cine-a gonit Hristos,
Pocnind din bici, mănios,
Căci vânzând și cumpărând,
Pângăreau lăcașul sfânt?

(Pe zarat și pe negustori)

Cui a spus Iisus: Vai vouă,
Că lăsând deoparte mila,
Strecurați mereu țăntarul,
Însă înghițiți cămila!?

(Pariseilor)

Ajută căluțul
să ajungă la
steaua de mare.

Poți găsi 10 diferențe între imaginile de mai sus?

Iată mai jos o listă de cuvinte. Poți găsi cel puțin 10 cuvinte noi prin lipirea a câte două dintre ele?

Dacă ești cu adevărat priceput, vei găsi 20 de cuvinte noi!

PAS • ITA • AC • CAP • CAL • BUMB • TUS • BAL • CAR
GAND • ARMA • CON • CAZ • AGER • AR • FOC
PORUMB • IE • AM • COS

CONCURS DE ICOANE Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu

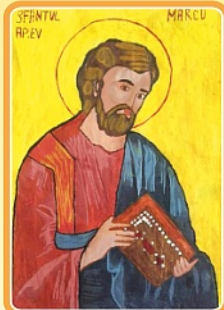
Clasele I-IV

Premiul I

Elena Diana Apăvăloae
Fălțiceni

Premiul II

Elena Denisa Grigoraș
Vulturești

Premiul III

Iustinian Acatrinei
Fălțiceni

Mențiuni: Elena Irimia, Fălțiceni; Ariadna Samson, Fălțiceni; Denisa Ciofu, Fălțiceni; Sabrina Giulia Macoveiciuc, Suceava.

Premiul I

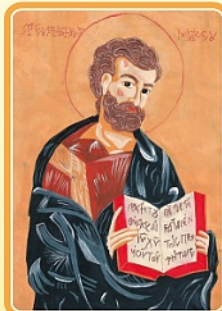
Delia Valentina Bertea
Giurgești

Premiul II

Carla Doboșeri
Suceava

Premiul III

Mădălina Moroșanu
Fălțiceni

Mențiuni: Maria Maxim, Fălțiceni; Iustina Amariei, Fălțiceni; Amalia Cara, Fălțiceni; Andrei Morar, Straja; Teodora Morar, Straja; Cipriana Aioanei, Horodniceni; Georgiana Berari, Mihoveni; Irina Petrașuc, Suceava; Edera Andreea Slusariuc, Suceava.

CONCURS DE ESEURI ȘI POEZII Răbdarea

Premiul I: Narcisa Loredana Trandafir, Părâuți

Premiul II: Denisa Spoială, Bosanci **Premiul III:** Ana Maria Bocancea, Părâuți

Mențiuni: Andreea Mareci, Siret; Victor Râșca, Suceava; Teodora Cuțuhan, Gura Humorului; Narcisa Mihael, Mihăiești; Sorina Păstrăv, Bosanci; Larisa Vanesa Carp, Bosanci.

Concurs de icoane Sfântul Voievod Ștefan cel Mare

Cele mai frumoase icoane vor fi premiate
cu icoane sfințite oferite de
Mănăstirea "Sf. Ioan cel Nou".

Concurs de eseuri și poezii Dragostea de țară

Cele mai frumoase lucrări vor fi premiate
cu cărți oferite de Librăria
"Suflet Bucovinean" Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII.
Materialele pot fi trimise până la **1 Septembrie 2018** prin poștă
sau e-mail (doar la eseuri) la adresa de mai jos.
Vă rugăm să specificați numele, adresa, clasa, școala
și un telefon sau email pentru contact.

Îndemnăm învățătorii și profesorii să discute cu elevii conținutul revistei
și să-i încurajeze să participe la concursuri; să selecteze cele mai
valoroase lucrări și să le trimită pe adresa revistei.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole
și desene create de voi pentru a fi publicate în numerele următoare.
Următoarea revistă va apărea în luna septembrie 2018.

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel Nou"
Str. Ion Vodă Viteazul, nr. 2, 720034, Suceava
E-mail: micutiicrestini@yahoo.com
Telefon: 0749.071.680

www.facebook.com/biserica.din.sufletul.copilului
www.revista.micutiicrestini.ro

